

A TÚLÉLÉS SZABÁLYAI 1.

MINDIG ÉS SOHA

...ez a lány kívívta a szabadságát.

fine
selection

BENINA

B E N I N A

**MINDIG
ÉS
SOHA**

A TÚLÉLÉS SZABÁLYAI 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Férjemnek

Szeretlek

Még akkor is, ha mindig tiéd a távirányító

1.

Soha ne sikíts!

— Faith —

2016. MÁRCIUS 2. ÉJJEL FÉL HÁROM

KINYITOTTAM A SZEMEM. A felújított raktárhelyiségben ébredtem.

Ne! Nem lehetséges!

Már azelőtt megcsapott az illat, hogy a férfi belépett a látózögembe. Édes, füstös szivarbűz, felkavarodott tőle a gyomrom, fulladozva kapkodtam levegő után. Úgy éreztem, többé nem leszek képes tiszta oxigént juttatni a tüdőmbe.

– Újra köztünk, mi belleza? – A hangja csendes, behízelt volt, mintha egy szerető cirógatná a kedvesét.

Soha nem akar majd elengedni. Soha nem fogja elhinni, hogy már elmondtunk mindent, amit tudunk.

Soha, soha, soha...

Hosszú, ívelt, vékony pengéjű kés villant a kezében. Gumikesztyűjének jellegzetes szaga beszökött az orromba. Fekete foltok táncoltak a szemem előtt, eggyé váltam a rettegéssel és a fájdalommal. A kés mélyen az arcomba vájt, meleg folyadék csorgott végig a bőrömmön és az állkapcsomon.

Lángolt bennem a fájdalom.

– Ébredj, Faith! Ébredj! Ébredj már!

– *Soha ne feledd el, mi szépség! Mindig az anyám leszel – sziszegte a Főnök, majd a felső ajkához nyomta a kés élét. – Megtalállak!*

– Faith!

Hiperventiláltam.

Álom volt. Csak rémálom...

– Ébredj!

Felnyitottam a szemem, és első mozdulatommal az arcomat borító kötést ellenőriztem. Mindig megnyugtató, hogy ott van, és elrejti mindenki más elől a borzalmat, ami alatta húzódik.

A kiszabadításunk után egy héttel már elkezdtük a vándorlást. Az elrablónkat rács mögé fogják dugni gyermekkínzás, gyilkossági kísérlet, gyilkosságra való felbujtás, valamint tiltott fegyverviselés miatt nagyjából ötven évre. Nem éppen életfogytiglan, de a megkínzott áldozatoknak gyakran be kell érniük a kevesebbel. Előfordul, hogy a rosszfűk boldogabban élnek, míg meg nem halnak, mint azok, akiknek tönkrevágták az életét. Az élet szar és igazságtalan.

Még egyszer végigsimítottam a kötésemen. Megnyugtató ez a rituálé. Josiah egyszer megkérdezte, mit fogok simogatni, amikor már nem lesz rajtam – mire olyan mértékű kétségbeesés töltött el, hogy inkább félretettük a problémát későbbre.

Josiah-val egyformán súlyosak voltak a sérüléseink. Az orvosok azt mondták, úgy kínoztak minket, mintha egy mérleg két oldalán hevertünk volna. Szinkronban vágott a kés, szinte ugyanazon a helyen mindkettőnk testén. Kivéve az arcunkat. Ott csak én kaptam, de gyakran úgy éreztem, a testvéremet jobban kínozza bármi másnál.

Kiszabadításunkat követően gyógyígtattak, egyik pszichológustól a másikig vonszoltak, de egyikük sem ért el figyelemre méltó

eredményt. Josiah-val soha nem beszéltünk meg egyetlen részletet sem, némán túrtuk, hogy az orvosok faggassanak. Egyedül akkor borultam ki, ha szétválasztottak minket. Az első időszakban képtelen voltam másik helyiségben megmaradni, még akkor sem, ha szomszédos kórteremről beszéltünk. Néha nem volt más választásunk, és ilyenkor a pánik végigrohant a testemen, képtelen voltam kontrollálni a reakcióimat, mindaddig, amíg Josiah vissza nem térhetett mellém.

Ez az elválásszindróma először csak nálam jelentkezett, viszont amikor Josiah látta, mennyire kiborulok, nála is beindult ugyanez a folyamat, csak éppen nem hisztérikus pánikrohamot, hanem agressziót váltott ki belőle a szétválasztásunk. Egyetlen könnycseppe mért képes volt bárkit leütni.

Félhomály uralkodott a kis szobában, ahol felébredtem. Bedeszkázták az ablakait, részben a hideg miatt, részben, nehogy belássonak kívülről. Amikor két héttel ezelőtt megérkeztünk, azt gondoltam, ez lesz az utolsó állomás. Nincs az az örült bérgyilkos, aki felmászna a hegyekbe, a lehető legmagasabb, legeldugottabb csücsökbe, hogy megkeressen bennünket.

Az első benyomásom az volt, hogy egészen meseszerű helyre rejtettek. Hóborította fákkal sűrűn beszótt táj közepén rejtőző mézeskalács házikó, egy hatalmas, égbe nyúló fenyő tövében. Egyetlen hálószoza, egy akkora konyha, ahol két felnőtt csupán összesimulva fért el egyszerre, valamint egy fürdővel egybekötött vécé. Mindez öt embernek ad otthont.

Az ügynökök egy része állandóan kint járőrözött. Ötóránként váltották egymást, és aki nem fagyoskodott éppen, az vagy a hálóban aludt egy matracon, közvetlenül az ablak alatt, vagy kártyázott Crayne-nel. Malcolm Crayne az állandó felügyelőnk, a hegyekbe indulva láttuk először, ő tartott a kezében mindent.

– Faith! – A bátyám tekintetében érzelmek kavargtak, a szavai élesen csattantak. – Indulnunk kell!

Bólintottam, és már rúgtam is le magamról a takarót. Felöltözni nem kellett, már hetek óta ruhában aludtam, épp az ilyen helyzetek miatt. Derékig érő, kezelhetetlenül göndör hajamat a csuklómon viselt hajgumik egyikével zilált kontyba csavartam, majd egy kötött sapkát húztam a fejemre. Gyorsan belebújtam a bélelt cipőmbé, a fűzővel nem is bajlódtam. Megszokássá vált, már-már rutinszerűen zajlott a menekülés. Mondhatni, volt néhány öltözet ruhám, amit kizárólag napközben viseltem, és volt, amit éjjelente, pizsama helyett. Jobb, mint hálóingben menekülni a havas hegyekben az éjszaka közepén.

Egy pillantást vetettem a neonkéken világító órára. Hajnal fél háromra járt. Felpattantam és követtem Josiah-t a fakunyhó hátsó kijárata felé. Mereven maga elé szegezte a tekintetét, de hátranyúlt, hogy megfogja a kezem. Jóval magasabbra nőtt nálam, épphogy felértem a mellkasáig. A színeink megegyeztek: barna szem, barna haj, napbarnított bőr. A bátyámnak finom metszésű arca volt, és átható tekintete. Ha ehhez hozzávesszük a magasságát, a fizikai kondícióját, nem csoda, hogy a nők éppen csak rá nem másztak. Engem az sem érdekelt volna, ha két tonnát nyom, szeplős és pattanásos. Ott volt velem, átélte, amit én, és amennyire tehetett, vigyázott rám. Csak ez számított.

Próbáltam leküzdeni, de a kezem remegett, amikor a tenyerébe csúsztattam. Finoman megszorította az ujjaimat. Gyűlöltem ezt. Két hónap alatt ez volt a nyolcadik védett ház, ahová elrejtettek minket. Mindig megtalálnak. A Főnök emberei mindig utánunk jönnek, és végeznek bárkivel, aki közénk és közéjük áll. Crayne elődjei így estek el sorra.

Amikor ideértünk, Josiah megvetően horkantott. Nyilván ő sem látott többet az óvóhelyünkben, mint én – aztán Crayne megmutatta nekünk a tökéletesen elrejtett biztonsági rendszert, a fenyők tűlevelei közé szerelt kamerákat, elmagyarázta a menekülési útvonalakat. Buzgón biztosított bennünket, hogy ezekre nem lesz semmi szükség, és mi Josiah-val egy röpké, jelentőségteljes pillantást váltottunk. Persze ez sem került el a fickó figyelmét.

És most tényleg futnunk kell az életünkért.

Malcolm Crayne volt az éppen ügyeletes ügynök-testőr-pesztra, akit az FBI kiutalt nekünk. Valahogy másnak tűnt, mint a többi öltönyös körülöttünk. Nem csak a külseje, bár ebben is kitűnt a többiek közül. Egyáltalán, hogy lehetne álcázott ügynök a semmi közepén egy kétméteres, szekrényszéles vállú fickó, akinek nagyobb a bicepse, mint az én derekam?

Ezelőtt nem igazán tartottam számon a neveket és a titulusokat, vagy hogy éppen melyik osztályról érkezett valaki. Túl sokan voltak, túl sokan haltak már meg értünk. Ez a fickó viszont felülmúlta az elődeit. Idefelé csendes zenét kapcsolt a golyóálló terepjáróban, és vagy azt hallgatta, vagy folyamatosan fecsegett. Főként apróságokról, például, hogy mennyire szerette a havat gyerekkorában, vagy mennyire utálja, amikor egy nő az első randin már a közös életet tervezgeti. És hogy rühelli azokat a meséket, amikben állatok játsszák az emberi szerepeket, és még háziállatuk is van. Milyen agyament szülő nézhetne olyan mesét a gyerekével, amiben a malacnak kutyája van?

Josiah-val gyakran pislogtunk egymásra, de nem igazán kommentáltuk a hallottakat. Elmerültünk a saját világunkban, és csupán egymásba fonódó ujjaink láncoltak minket a valósághoz. Sokan a szerelmükbe kapaszkodnak így, de mi nem voltunk szerelmesek,

mégis így éreztük leginkább a másik jelenlétét. Szükségünk volt erre. Nekem mindenképp szükségem volt rá. Úgy éreztem, ha Josiah nem fogná a kezem, alámerülnék, és többé nem találnék vissza a felszínre.

A beszéd csak ritkán esett jól, alig szólaltam meg, de nem fordultam tökéletes némaságba. Azzal halálra rémítettem volna a bátyámat, és erre nem volt semmi szükség.

Sikíts! Ereszd szabadon a fájdalmad!

Az emlékek kéretlen visszhangként jöttek a legváratlanabb pillanatokban. Elég volt egy ismerős mondat, egy illat, bármi apróság.

A bébiszitterünknek nem jósoltam túl hosszú élettartamot, tekintve, hogy mi lett a sorsa hét elődjének. Na igen, hét. És csupán két hónap telt el azóta, hogy kiszabadultunk.

A DEA jó ideje figyelte a raktárépületet, ahol a Főnök rendszeres látogatást tett. Korábban soha sem volt ennyire elővigyázatlan, pedánsan ügyelt a látszatra. Egészen addig, míg nem találkozott velünk. Az ügynökök szerint több lehetett ez számára munkánál, inkább élvezetes hobbinak nevezhetnénk.

Én aztán tudtam, mennyire élvezte. Láttam a szemében minden egyes alkalommal.

Ahogy kiléptünk az éjszakai hidegbe, görcsbe rándult a gyomrom. Úgy éreztem, a testemből az összes vér a fejembe tolult, amittől zúgni kezd a fülem, így semmi mást nem hallottam. Görcsösen kapaszkodtam Josiah kezébe, és igyekeztem úrrá lenni a szédülésen. Karomszerű árnyak nyúltak felénk, majd öleltek körül, szinte éreztem, ahogy a bőrömbe vájnak.

Sikíts, mi belleza! Hallani akarom a hangodat!

Élesen szívtam be a levegőt összeszorított fogaimon keresztül. Ne most! Nem törhetnek éppen most felszínre ezek az emlékek!

A Főnök arca egészen átszellemült, szinte úgy leste fojtott nyögésemet, mint egy kisfiú, aki bekukucskál a karácsonyfa alá.

– Rohama lesz! – hallottam a bátyám hangját, de összemosódott a Főnök győzelemittas nevetésével, amikor végre kisajtol belőlem egy sikolyt.

Gyönyörű! De a kiabálásod fájdalommal jár...

Zihálva kapkodtam levegő után.

Végignyalta a nyakamat, felröhögött, és a testvéremhez sétált. Ő sokkal tovább bírta a néma agóniát.

– Faith! Kérlek! Faith, nézz rám! – Josiah erősen markolta mindkét karomat, finoman megrázott, jó ideje szólongathatott már. – Itt vagy velem, hallod? Már nem ott vagy. Kérlek, gyere vissza, *magocska!*

Itt voltam. A rejtékhelyen.

A faház mögött álltunk, a hatalmas fenyőfa elrejtett minket a hold fényétől. A közelben felzúgott egy motor, és tudtam, hogy sietnünk kell. Csak másodperceink vannak, mielőtt elkezdődne az újabb örület, de muszáj volt kimondanom, mert eddig még nem tettem.

– Josiah!

– Itt vagyok, magocska!

Röviden a karjába zárt, majd megragadta a kezem, és már húzott volna, de visszafogtam. Sürgető mozdulatot tett.

– Faith, ha nem jössz, én akkor is viszlek!

Tudtam, hogy megtenné. Annyival nagyobb és erősebb nálam. Nem ismerek senkit, aki ennyire erős volna. Hiszen kemény fizikai melós volt, és mellékesként néha bevállalt egy-egy utcai bunyót is. Könnyűszerrel felkaphatott volna a vállára, ahogy már máskor is megtette, amikor menekülés közben elkapott egy roham.

– Sajnálom! – böktém ki nehezen forgó nyelvvel.

– Tudom, de most tényleg...

– Nem! – Talán a kiáltás, talán az arckifejezésem állította meg, de végre tényleg rám figyelt. Kipislogtam a könnyeimet, hogy tisztán láthassam a vonásait. – *Azt sajnálom.*

– Miről beszélsz?

– Sajnálom, hogy olyan rövid ideig bírtam – suttogtam a szégyentől elhalkulva. Az arca egészen elsápadt, ahogy szájalom, részvét és harag keveredett rajta. A legtöbb ember elsiklik mások rejtett érzelmei fölött – nem veszik észre, mert nem figyelnek eléggé, vagy mert túl fárasztó felismerni, hogy annak a másik szerencsétlennek csak műmosoly ragyog az arcán, vagy egy igen helyett nemet akar mondani. A bátyámmal hónapok óta tudjuk, kiben mi játszódik le, mert figyelünk a legapróbb rezdülésre is.

Josiah közel lépett, homlokát az enyémnek támasztotta.

– Ne csináld ezt! – kérte megkínzottan.

Tagadón ingattam a fejem, néhány makacs könnycsepp végiggu-rult az arcomon.

– A legfontosabb szabály: soha ne sikíts! Soha... – A hangom megbicsaklott, és éreztem, ahogy Josiah összerándul. – Annyira, őszintén sajnálom, Josiah!

Olyan sokszor megtettem! Olyan sokszor szegtem meg ezt a szabályt abban a két hét pokolban!

Josiah két tenyerébe fogta az arcomat, vigyázva, nehogy a kötés alatti sebeket megnyomja. Barna szeme az enyémbe mélyedt, könnyek csillantak benne.

– A te bűnöd az enyém is. Faith... Éppen annyi sebhelyed van, mint nekem. – Megszorította az arcomat, hogy nyomatékot adjon a szavainak. – Sohasem hibáztattalak. Egyetlen pillanatra sem.

Sikíts! Az enyém vagy!

Ha én sikítok, őt vágják. Ha ő ordít, engem vágnak. Ő is ordított. Tudtam én ezt, csak néha előfordult, hogy a büntudat elfedte az emlék néhány fontos részletét.

Bólintottam, majd ő is.

Egy sötét terepjáró fékezett mellettünk. Nyílt az ajtó, és Crayne intett az anyósülésről, hogy szálljunk be hátra. A kocsit a nő vezette, nem tudtam, a harmadik ügynök merre lehet. Josiah megpuszilta a homlokomat, majd betolt az autóba, és ő is utánam mászott. Alig csukódott be az ajtó, tompa dörrenéseket hallottunk.

– Menj, Jones! Menj! Menj! – Crayne türelmetlen sürgetése idegesített, de úgy tűnt, a társát nem zavarja.

Közönyös arckifejezéssel taposott a gázba. A következő pillanatban üvegcsikorgásra hasonlító hangot hallottam, és ahogy oldalra kaptam a fejem, megláttam, hogy fehér, szilánkos sérülés csúfítja el a golyóálló ablakot.

Josiah maga mellé húzott, Crayne pedig – testméreteit tekintve meglepő fürgeséggel – hátramászott, hogy közrefogjanak a bátyámmal. A fickó kezében ezüstszínű fegyver csillant, de egyelőre úgy tűnt, nem akarja használni. Elhelyezkedett mellettem, és igyekeztem nem belegondolni, hogy élő pajzsnak használja a testét. Idióta!

A dörrenések elhalkultak, az ablaküveg sem csikorgott többet. Eddig ez volt a legrövidebb támadásuk, amit átéltünk. Nyaktörő tempóval hajtottunk lefelé a hegyről, alig láttam valamit a mellettünk elsuhanó tájból. De ahogy előrenéztem, a hajnali derengésben is feltűnt, hogy egyre kevesebb hó borítja az utat, a nyomában csúszós sárban gurulunk, majd a száraz, poros földúton futunk tovább. Josiah szorosán tartott, én pedig a térdébe kapaszkodtam. Az egész testem egy merő görcs volt, és attól féltem, ha kinyitnám a számat, csak egy hangos sikoly csúszna ki a torkomon.

Jones felől férfiakat megszegyenítő káromkodást hallottam, majd a kocsi élesen jobbra kanyarodott.

– Honnan a fenéből tudták meg már megint? – Inkább csak magának mormolta a kérdést, de Crayne egész testében megmerevedett.

– Kat! – Hangjában éles figyelmeztetés rejlett.

– Igaza van! – csattant fel Josiah is. Ez meglepett, mert ő nem szokott kifakadni. – Ez nem mehet így tovább! Még legalább kilenc hónap van hátra a tárgyalásig. Még hány emberét hajlandó feláldozni az FBI, mielőtt feladják?

Összerezentem. Amikor kiszabadultunk, azt hittem, vége a rémálomnak. Gondoltam, elmegyek terápiára, Josiah-val együtt kibeszéljük magunkból a történeteket, aztán éljük tovább az életünket. Nem éppen ugyanúgy, de akkor még lebegett előttem valamiféle jövőkép.

A bíró azonban másként gondolta. A Főnök ügyvédei jó munkát végeztek; az első tárgyalást november végére helyezték, és egymillió óvadék ellenében a Főnököt szabadon engedték. Később az ügynökök elmesélték, hogy a neve Elijah Russo, és nem is olyan nagy hal – ellenben a bátyja, ő tényleg elég nagy cápa. Kéthetes kínzás ide vagy oda, könnyűszerrel ki tudta hozni az öccsét a rácsok mögül.

– Senki nem fogja feláldozni önöket, Mr. Morgan!

Ez a Crayne tényleg idióta. Felnéztem rá, és reméltem, hogy a pillantásomban látja a véleményemet. Ezt nem gondolhatta komolyan, még én sem vagyok annyira naiv, hogy elhiggyem.

– A francokat nem – vágta rá Josiah. – Két hónapja folyik ez a szar, és már nagyon unom. Egyetlen dolgot kértünk, amikor aláírtam azokat a rohadt papírokat, és azt az egyet is képtelenek teljesíteni.

A bátyám pislogás nélkül, keményen meredt a mellettem ülő, tagbaszakadt fickóra. Mivel csak májusban töltöm be a tizennyolcat, és a bátyám már tíz éve a gyámom, így minden hivatalos papírt neki is

alá kellett írnia. Amikor májusban megkezdem a felnőttkort, minden iratot újra alá kell írnom, hogy megmaradjon a hivatalos formalitás.

Crayne fáradtan sóhajtott. Nem voltam benne biztos, hogy észre vette, de ezzel csak olajat öntött Josiah lángoló haragjára.

– Ön is tudja, hogy ez nem olyan egyszerű, Mr...

– Elegem van az udvariaskodásból, Crayne! Egy jó okot mondjon, hogy miért folytassuk ezt az öngyilkos akciót!

Kat Jones balra rántotta a kormányt, és váratlanul sima útra kanyarodtunk. Megbizsergett a lábam, ahogy a rázós földút után végre könnyebben haladhattunk. A tempónk azonban egy pillanatig sem lassult.

– Na, jól van! Őszinteséget akartok? – szakadt el Crayne-nél a cérna. – Az a nagy büdös helyzet, hogy már nem szállhattok ki. Nincs választási lehetőségetek. Ezt a játszmát már végig kell csinálnotok.

– Crayne! – Ezúttal a nő figyelmeztette a fickót.

A bátyámra néztem, aki komoran összevont szemöldökkel, haragosan összeprépselt szájjal figyelte a nagydarab ügynököt.

– Visszaléphetünk... – vetette fel elszántan.

Crayne röviden, horkantva nevetett.

– Éppen erről beszélek. Már nem léphettek vissza. Hová mennétek? Mit csinálnátok? Ki védene meg benneteket?

Josiah türelme már régen elfogyott, egész testéből sütött az agresszió. Talán az ügynökök nem tudják, de én már láttam, ahogy padlóra küldött néhány ütéssel egy nála kétszer nagyobb fickót. Akkor csupán a versenyszellem hajtotta. Na, meg a pénz, amit bezsebelt a győzelemért. Mivel melósként nem keresett eleget, éjjelente bevállalt néhány utcai mérkőzést. Ketrecharcos volt.

– Talán könnyebb lenne elrejtőzni, ha nem kellene az FBI besúgójával együtt tervezni a következő lépést.

Egy pillanatra összevillant Jones és Crayne tekintete a visszapillantó tükörben. Igaza volt, tudták ők is. Csak úgy szerezhettek állandóan tudomást az óvohelyeinkről, ha volt egy beépített emberük. Nem számított, hogy önként társult az ügynök Russóval, vagy kényszerítették rá, elárult minket – és emiatt ismeretlenül is gyűlöltük Josiah-val.

Büntetőcetlis tempóban hasítottunk az autópályán. A tökéletes sötétséget a kocsi fényszórója törte csak meg, a halvány derengésben alaposabban szemügyre vettem Crayne arcát. Negyvenen túl lehetett már, rozsdabarna hajába vörös és ősz szálak is gyűltek, a maga nemében egész karizmatikus volt a megjelenése. Nem láttam sokat a testéből, de márkás pólója rásimult széles vállára és lapos hasára, szóval bizonyára csorgatták érte a nyálukat az ügynöknőcik. Az arca inkább morózusnak hatott, mint jóképűnek, nagy részét rövid, vörösésbarna árnyalatú szakáll borította. A szeme egészen ezüstösen ragyogott, még ebben a félhomályban is tisztán kivehető volt.

A különlegessége azonban abban rejlett, hogy mikor egészen komolyan belenézett a szemembe, nem maradtak titkaim. Biztosan éreztem, hogy a lelkem mélyére lát, oda, ahol a legocsmányabb dolgomat tárolom.

Ebben a másodpercben azonban én láttam meg az igazságot őrajta.

– Soha nem is volt választásunk, igaz?

Töprengve viszonozta a pillantásom, és egészen mélyről jövő sóhaj hagyta el a száját. Olyan sokáig hallgatott, hogy azt gondoltam, már nem is fog felelni.

– Nem, kölyök. Nem igazán volt választásotok. Ha Russo elkap, örökre elhallgattat, akkor pedig nincs, aki tanúskodjon ellene.

Szavait nyomasztó csend követte, mert végérvényessé tette mindazt, amit már eddig is sejtettünk. Bólintottam, majd visszafordítottam

a figyelmem a szélvédő felé. A jövőnk olyan bizonytalanná vált, mint az egyhetes sasfióka repülése. Szerettem volna feltenni a kérdéseket, amik foglalkoztattak, de tudtam, hogy Josiah sem tudna rá felelni. Az ő élete éppen annyira romokban hevert, mint az enyém.

Crayne fojtott hangon káromkodott, mocorgott, és a farzsebéből előhúzta a telefonját. Nyomkodott valamit a régimódi billentyűzeten, majd a fejem mellett előrenyúlt, és megütögette Jones ügynöknő vállát.

– Add ide a mobilod!

A nő helytelenítő pillantással figyelte a visszapillantó tükörből, de azért készségesen Crayne tenyerébe csúsztatta a szintén régebbi fajtájú készüléket.

– Mindjárt ott vagyunk.

– Nem őket hívom. – Jones tovább kérdezősködött volna, de Crayne-nél kapcsolt a vonal. – Malcolm vagyok, igazad volt. A legmagasabb fokozat kell, máshogy nem működik. Teljes személyiségcsere legalább a tárgyalásig, aztán...

Teljes figyelmemet a beszélgetésre fordítottam, közben a bátyám kezét szorongattam. Balra hirtelen mozgó, sötét foltot vettem észre a szemem sarkából. Odakaptam a fejem, de mire felismertem volna, mi is az, már belénk is rohant. Egész testemben összerándultam, a becsapódás ereje Crayne felé lökött, aki nyomban visszatolt a bátyám karjába. Josiah cifrán káromkodott, úgy hallottam, mintha beütötte volna a fejét.

Jonesnak nyekkenni sem volt ideje a belénk rohanó kamion miatt. A kocsink belepasszírozódott a masszív monstrum elejébe, ami tovább száguldott, magával sodorva minket.

Crayne mobilja a padlóra esett, de egy másodpercre sem vesztette el a hidegvérét. Rutinszerűen megmarkolta a fegyverét, leengedte

az ablakot, és három dobhártyaszaggatóan hangos lövést adott le a kamion sofőrje felé. Josiah a vállamnál fogva lenyomott, így a lábához, az anyósülés háta mögé kerültem. A fejemet a térdeim közé húztam, és a karommal védtem magam. A következő másodpercben hatalmas robajjal ütköztünk neki valaminek, fém csikorgott fémen, a hátsó ajtó megrándult, és valami végigkarcolta az oldalamat. Hátraktam a fejem, és egy villás emelő éles szarát pillantottam meg.

– Faith!

Josiah kimászott a másik oldalon, és felém nyújtotta a kezét. Mielőtt elérhettem volna, Crayne hatalmas teste nekivágódott a bányának hátulról. Mégis mikor ugrott ki a kocsiból? Nem értem rá ezen töprengeni, mert az ajtónak zuhantak. Hallottam fájdalmas hörrenésüket, mire azonnal visszahúzódtam az ülés mögé. Nem érdekelt, hogy a villás emelő ezúttal máshol ejt sebet a testemen. A sebhelyeket el tudom viselni. *Azt* viszont képtelen lettem volna újra végigcsinálni. Soha többé nem engedhetem, hogy élve elkapjanak.

– Maradj a kocsiban, Faith! – kiáltott Josiah, én meg bólintottam, bár tudatában voltam, hogy nem láthatja.

Igen, itt biztonságosabb. Bizonyára csak veszélybe sodornám, vagy elterelném a figyelmét, ami rosszabb, mint ha csak itt ülök.

Dulakodás hangjai szűrődtek be hozzám, puffanások és nyögések. Mindennél jobban szerettem volna legalább egy kicsit kikukucskálni, hogy tudjam, hányan vannak. Kettős érzések között őrlődtem; tenni akartam valamit, mégis iszonyú gyávanak éreztem magam. A gyomrom öklömnnyire zsugorodott, a légzésem kapkodóvá vált.

Jaj, csak most ne...

Fekete foltok úszkáltak a szemem előtt, a szívverésem a fülemben dübörgött, de még így is hallottam Josiah fájdalmas nyögését.

Valószínűleg betalált egy ütés... Halálra rémültem ettől a gondolatától. Soha nem tudták megütni a meccsein. Ha mégis, csak azért lehetett, mert megengedte. Talán, hogy növelje a feszültséget vagy a fogadási téteket. De ez nem tétmeccs. Ez élesben megy odakint. Ha tényleg eltalálták...

Halk nyöszörgés rántott vissza a szakadék pereméről. A légzésem valamelyest csillapodott, a testem elcsendesedett, hogy figyelni tudjak a hang forrására. Kilestem az ülés mögül, és a pillantásom Kat Jones arcára siklott. Vér borította, a jobb szeme fehérjét vörös csíkok törték meg.

– Ez így nem lesz jó, kislány...

Nem értettem, miről beszél. Persze, hogy nem jó. Semmi sem jó. Hiszen éppen az életünkért harcolnak azok ott kinn. Annyira elegem volt már ebből az állandó feszültségből! Békére vágytam.

– Faith... – Újra ránéztem. – Harcolnod kell, kölyök!

– Mi...? – nyögtem elborzadva.

Pofon csattant az arcomon. Sajgott a helye, mintha lángoló tenyérnyomokat szorítottak volna oda. Széles férfiököl robbant a bordáim közé. Hallottam a recsenést, de csak utána éreztem meg a levegőprérelő fájdalmat. Kés éle nyomódott a testemre, kettéválasztva a bőröm szöveteit, forró véreget ontva, perzselő fájdalmat hagyva maga után.

Öszintén, mániákusan gyűlöltem az erőszak minden formáját. Már azelőtt is.

– Hát itt bujkálsz... – recsegte egy borgőzös hang a kocsi nyitva hagyott ajtaja felől.

Odakaptam a fejemet, és Russo egyik verőemberével találtam magam szembe. Amikor utoljára találkoztunk, egy asztalhoz voltam szíjazva. Emlékeztem a kopaszra borotvált fejére, amit oldalt

egy fekete, tetovált tulipán díszített. Emlékeztem az erejére, az élvezetre sápadt, szögletes arcán, ahogy újra és újra lesújt rám, míg a bütykei vérezni kezdenek, vagy elvesztem az eszméletemet.

– Elijah már nagyon hiányol titeket – duruzsolta behízelt hangon, és előrenyúlt értem.

Egész testemben reszketve húzódtam hátrébb, a sikoly a torkomban rekedt.

– Takarodj a közeléből!

Először azt hittem, a testvérem ért ide, hogy megmentсен. De a tettek fickó grabancát egy, a bátyáménál nagyobb marok ragadta meg és rántotta hátra. Crayne arcát egészen eltorzította a harag, ahogy kirúgta a fickó lábát. Ő elterült a földön, és mielőtt felpattanhatott volna, az ügynök keményen, tétovázás nélkül arcon rúgta.

Crayne ráült a mellkasára, és kétszer ütötte meg a nyomorultat, majd undorral az arcán megragadta a kabát gallérjánál, és felfelé húzta, hogy a szemük egy vonalba kerüljön.

– Mondd meg Russónak, hogy vesztett – morogta.

Úgy lökte vissza a fickó fejét, hogy annak a koponyája nagyot koppan a betonon. Malcolm Crayne felállt, és a hátsó zsebéből előhúzta a saját mobilját.

A hirtelen beálló csendben egy ravasz kakasának éles, félreérthetetlen kattánását hallottam. Egész testemben megmerevedtem, amikor a dörrenés szétrobbantotta a csendet. Ha nem figyeltem volna eléggé, talán meg sem hallom Josiah ordítását.

– Vigyázzon!

A bátyám Crayne elé vetette magát. Mindketten a földre zuhantak. Crayne döbbsenten hevert a hátán, Josiah pedig elterült rajta teljesen mozdulatlanul. Az ügynök megtartotta Josiah testét, közben felemelte a jobb lábát, és előhúzott egy újabb fegyvert. Célra tartott,

és gondolkodás nélkül tüzelt. Elkerekedett szemmel figyeltem őket, ziháltam, remegtem, és képtelen voltam megmozdulni.

Jones továbbra is rajtam tartotta véreres tekintetét.

– Harcolnod kell, kislány... Crayne segít majd. Adj időt magadnak...

Crayne ezüstszürke szeme rám villant.

– Veled minden oké?

Háromszor kérdezte meg, mire bólintottam. Képtelen voltam lenni a szemem Josiah mozdulatlan testéről, a ruháján lassan terjedő vérfoltról. Bűntudat mardosott, olyan erővel, mint amikor sósavat öntöttek egy nyílt sebembe. Még mindig a fülemben csengtek Jones szavai. Újra és újra. Soha nem fogom elfeledni ezt a pillanatot.

Csak később tudatosult bennem, hogy az egész támadás alatt néma csendben voltam. Egyetlenegyszer sem sikítottam...